

HỒI THỨ HAI TRĂM LINH MỘT

TÌM DỊCH NHÂN THEO DÕI HÀNH TUNG

Bản lãnh sử độc của Hà Dịch Thủ tuyệt thế vô song hiện nay. Từ ngày mục tử thuận phái Hoa Sơn chưa từng dùng độc, nay đột nhiên thấy người muốn bỏ thuốc vào lu nước, mục không khỏi ngứa nghề, muốn thử kỹ thuật của mình xem thiên hạ còn ai chịu nổi không ?

Giả tử không có thuốc của Hà Dịch Thủ mà nội lực Quy Tân Thụ lại cao thâm hơn cả sư phụ của mục là Viên Thừa Chí, thì thứ Mông hãn được tầm thường lấy ở trong tay bọn ngư tiền thì về chẳng làm gì được nữa.

Hán tử bệnh hoạn tên gọi Quy Chung mang bệnh từ ngày còn là cái bào thai trong bụng mẹ, đáng lý chẳng thể nào nuôi lớn được bằng bấy nhiêu. Sau hãn uống thứ linh dược cực kỳ trân quý mới giữ được sinh mạng cho tới ngày nay. Có điều thân thể và não chất của hãn bị tổn thương, nên thủy chung chẳng thể nào tráng kiện như người thường.

Vợ chồng Quy Tân Thụ chỉ có mỗi đứa con độc nhất, nên quý trọng hãn hơn cả tánh mạng mình.

Quy Chung mắc bệnh hoạn từ thuở nhỏ không khỏi được cũng chiều quá độ, kém bề lễ giáo. Tuy hãn rèn luyện võ công cao cường, nhưng người đã đứng tuổi mà tâm trí tính tình chẳng khác đứa trẻ nít mới lên bảy, lên tám.

Khi Hà Dịch Thủ bỏ thuốc độc vào lu nước, mục không hiểu dịch nhân là ai? Sau khi phát giác ra đối phương là gia đình Quy sư bá, mục không khỏi hồi hộp trong lòng. Nhưng sự việc xảy ra đã lỡ mất rồi đành phải lảng tránh.

Mục nghe Vi Tiểu Bảo nói rất vừa lòng nên đem dạ yêu thương tự nhủ :

- Ở trên hải đảo làm gì có những đứa nhỏ linh lợi thế này?

Vi Tiểu Bảo nghe mục nói có chịu chặt tay mới được nhận làm đồ đệ, bất ngờ giơ bàn tay lên ngó. Gã đã sợ đau đớn, lại không nỡ vứt bỏ bàn tay, đâm ra lộ vẻ ngần ngại.

Hà Dịch Thủ cười nói:

- Người bất tất phải bái ta làm sư phụ nữa, ta cũng không đủ thì giờ truyền võ công cho người. Ta có một môn ám khí làm trò chơi rất hay, tặng cho người để khỏi uống công đã đập đầu và hô lên hô xuống câu "Sư phụ tử tử".

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Thưa "Sư phụ tử tử" ! Đồ đệ có đập đầu hay xưng hô thế nào thì cũng chẳng uống công mặc dù sư phụ tử tử không truyền thụ võ công, hay không cho vật gì. Đúng trước một vị mỹ mạo cô nương, vẫn bối có xưng hô bao nhiêu câu "Sư phụ tử tử", trong lòng cũng đủ khoan khoái và thỏa mãn lắm rồi.

Hà Dịch Thủ cười khanh khách nói:

- Khỉ con ơi! Miệng người liến thoắng quá! Người nói ba hoa không ngót với bà bà mà bà bà vẫn để tai nghe.

Mụ là giòng Miêu tộc, nên đối với lễ phép qui củ của người Hán chẳng để tâm. Mụ được Vi Tiểu Bảo ca ngợi sắc đẹp, chẳng những không lấy làm phật ý, mà còn khoan khoái trong lòng.

Hà Dịch Thủ cười nói tiếp:

- Tiểu hâu nhi ! Người lại hô nữa đi cho ta nghe.

Vi Tiểu Bảo vừa cười vừa hô:

- Tử tử ! Hảo tử tử!

Hà Dịch Thủ cười nói :

- Trời ơi! Người nói mỗi lúc một thêm láo toét !

Đột nhiên mụ vươn tay trái ra nắm lấy sau gáy Vi Tiểu Bảo xách đưa sang mé tả.

Bỗng nghe mấy tiếng vèo vèo. Ba cây đèn nến trên bàn đều tắt phụt. Trên vách ván phía đối diện bật lên những tiếng đồm độp như trời đổ mưa rào.

Vi Tiểu Bảo vừa kinh hãi vừa vui mừng hỏi:

- Đây là thứ ám khí gì vậy ?

Hà Dịch Thủ cười đáp :

- Người thử lại ngó xem.

Mụ buông tay cho Vi Tiểu Bảo rớt xuống đất.

Gã cầm cây đèn nến ở mé tả kỷ trà hầy còn cháy lại gần vách coi thì thấy mấy chục mũi cương châm lấp loáng và đều cắm sâu vào vách ván.

Trong lòng khâm phục vô cùng gã cất tiếng hỏi:

- Tỷ tỷ! Tỷ tỷ không cử động mà sao lại phát xạ được nhiều cương châm đến thế ? Loại ám khí này thần diệu như vậy thì trong thiên hạ còn ai tránh kịp?

Hà Dịch Thủ cười đáp:

- Ngày trước ta dùng thứ ám khí "Hàm sa xạ ảnh" này bắn sư phụ mà lão nhân gia vẫn tránh được, không bị trúng mũi nào. Có điều ngoài sư phụ ta, e rằng ít kẻ tránh nổi.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Lệnh sư đã bảo tỷ tỷ bắn thử thì chắc lão nhân gia phòng bị từ trước. Giả tỷ tỷ tỷ phát xạ một cách đột ngột thì võ công lão nhân gia có cao cường đến đâu e rằng cũng không tránh kịp thứ ám khí vô ảnh vô tông này.

Hà Dịch Thủ đáp :

- Lúc ấy ta đối đầu cùng sư phụ đang chiến đấu ác liệt. Lão nhân gia không bảo ta bắn thử, nên hoàn toàn không biết trước.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Thế thì đúng rồi. Đang đánh nhau, dĩ nhiên lệnh sư phải để hết tinh thần vào cử động của tỷ tỷ nên mới tránh thoát. Tỷ tỷ ơi ! Nếu lúc đó tỷ tỷ trở ra mé bên quay đầu lại hô : " Ô hay ! Ai đã đến kia? ", thì lệnh sư nhất định phải ngó theo. Khi ấy tỷ tỷ phát xạ đột ngột, là lão nhân gia bị trúng ám khí.

Hà Dịch Thủ thở dài nói:

- Có khi người nói cũng đúng. Mũi cương châm này đã tôi chất kịch độc. Nếu sư phụ ta trúng tất là phải chết. Khi ấy ta không muốn hạ sát lão nhân gia.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Trong lòng tỷ tỷ vẫn thương yêu lệnh sư phải không ?

Hà Dịch Thủ nghe Vi Tiểu Bảo hỏi câu này, nét mặt ửng hồng, hừ một tiếng rồi gạt đi:

- Không có chuyện đó. Người đừng ăn nói hồ đồ. Sư nương ta mà nghe thấy sẽ cắt lưỡi người đó.

Vi Tiểu Bảo không ngờ nhân vật mà Hà Dịch Thủ ngấm ngấm yêu dấu ngày trước lại là gái giả trai và là sư nương của mẹ.

Những chuyện hồi thiếu niên lại nổi lên trong đầu óc mẹ. Tuy sự việc đã cách đây mấy chục năm, mẹ còn cảm thấy mảy mặt nóng bừng.

Mẹ lấy hai cái bao ngón tay bằng da hươu bọc ngón tay cái và ngón tay trở lại để nhỏ những mũi cương châm trong vách ra. Tiếp theo mẹ thò tay vào trong áo cởi chiếc đai sắt có đeo một cái hộp thép. Nắp hộp khoan rất nhiều lỗ nhỏ.

Vi Tiểu Bảo chợt tỉnh ngộ, vỗ tay reo:

- Tỷ tỷ ! Môn ám khí này thật xảo diệu hết chỗ nói. Té ra tỷ tỷ giấu nó ở trong áo. Chỉ cần bấm cơ quan trên đai sắt là những mũi cương châm từ trong hộp thép bắn đi.

Gã nghĩ tới mẹ đã hứa lời tặng cho gã một món ám khí, chắc là món này, bất giác lòng mừng hớn hớn.

Hà Dịch Thủ mỉm cười đáp:

- Bất cứ môn ám khí lợi hại nào, lúc phát xạ cũng trông vào thủ lực chuẩn đích, mà võ công người lại tầm thường quá, ngoại trừ món "Hàm sa xạ ảnh" này, người chẳng dùng được thứ nào khác.

Mẹ vừa nói vừa cắm những mũi cương châm vào trong hộp rồi bảo gã vén trường bào lên, buộc tấm đai sắt vào mình cho gã, xoay cái hộp sắt ra đứng trước ngực.

Mẹ lại dạy gã cách chuyển động cơ quan, rồi dặn gã phương pháp chế tạo độc châm, tôi thuốc, cùng cách làm thuốc giải.

Vi Tiểu Bảo toan hỏi thêm thì mẹ đã nói tiếp:

- Những mũi cương châm trong hộp có thể phát xạ được mười lần. Khi dùng hết lại cắm vào. Sư phụ ta dặn đi dặn lại không được sử dụng bữa bữa môn ám khí này để gia hại người vô tội. Môn ám khí này rất bá đạo, dù không tôi thuốc độc nó cũng đủ làm cho chết người tức khắc. Trừ trường hợp bất đắc dĩ, quyết không nên dùng đến.

Vì Tiểu Bảo mừng quá, không biết nói thế nào để cảm ơn, liền quì xuống bái tạ.

Hà Dịch Thủ bảo gã:

- Người đỡ ba vị ngồi dậy cho tử tế.

Vì Tiểu Bảo vâng lời.

Trước hết gã đỡ vợ chồng Quy Tân Thụ ngồi trên ghế, rồi lại đỡ Quy Chung. Bỗng gã thấy sau lưng hắt gồ lên một vật tròn ủng như trái bầu. Gã liền vạch áo trường bào của hắt ra coi thì thấy một cái túi da.

Vì Tiểu Bảo động tính hiếu kỳ mở túi da ngó vào. Đột nhiên gã bật tiếng la thất thanh:

- Trời ơi ! Đâu lâu người chết! Nó...nó... trợn mắt lên ngó tiểu tử... khiếp quá !

Hà Dịch Thủ cũng lấy làm kỳ đáp :

- Không hiểu Quy sư đệ hạ sát nhân vật quan trọng nào mà lại đeo thủ cấp họ khư khư ở sau lưng? Người thử lấy ra coi xem.

Vì Tiểu Bảo cất tiếng run run nói:

- Người chết ơi !...Người chết ơi !... Tại hạ lấy các hạ ra ngoài, các hạ đừng cản tại hạ nhé !...

Gã từ từ thò tay vào túi, nắm búi tóc lòi ra đặt lên bàn.

Dưới ánh đèn nến, gã trông rõ cặp mắt tròn xoe, râu tóc đứng dựng, sợ quá thét lên một tiếng, lùi lại ba bước, miệng lắp bắp :

- Chính là ... chính là Ngô đại ca...

Hà Dịch Thủ cũng hơi kinh hãi , hỏi lại:

- Người nhận biết y ư ?

Vi Tiểu Bảo đáp :

- Y... y... là một vị huynh đệ trong hội của bọn tiểu tử. Y là ... Ngô Lục Kỳ đại ca.

Quần hùng Thiên Địa Hội nghe Vi Tiểu Bảo kêu la âm ỹ, tới tấp chạy vào sảnh đường.

Mọi người vừa ngó thấy thủ cấp Ngô Lục Kỳ đặt trên bàn đều cực kỳ kinh hãi và phần nộ khôn tả. Ai nấy tay sờ chuôi đao nhìn chăm chặp vào mặt Hà Dịch Thủ, vì tưởng mục đã hạ sát Ngô Lục Kỳ. Kế đó Song Nhi cũng chạy ra. Vi Tiểu Bảo dặt tay thì, trở vào cái đầu lâu nói:

- Song ... Song Nhi ! Đây là nghĩa huynh Ngô đại ca của cô đó. Y ... y bị tên ác tặc này giết chết.

Gã nói rồi nhảy xổ đến trước mặt Quy Chung, hùng hổ đá luôn mấy cước vào mình hắn.

Gã vừa đá vừa bảo bọn Từ Thiên Xuyên :

- Thủ cấp của Ngô đại ca đeo ở sau lưng tên ác tặc này.

Quần hùng nhìn kỹ lại thủ cấp thì thấy vết máu đã khô. Nơi cổ toàn những vôi bột. Hiển nhiên kẻ sát nhân đã dùng được vật cùng vôi bột để giữ cho thủ cấp khỏi hư nát.

Song Nhi ôm lấy thủ cấp Ngô Lục Kỳ, cả tiếng khóc rống lên.

Từ Thiên Xuyên nói:

- Chúng ta lấy nước lạnh dội vào mình tên ác tặc cho hắn hồi tỉnh lại để hỏi rõ đầu đuôi rồi hãy hạ sát đặng trả thù cho Ngô đại ca.

Quần hùng đều khen phải.

Hà Dịch Thủ lên tiếng :

- Người này là sư đệ ta. Các người không được đụng đến một sợi lông của y.

Mục nói rồi đưa bàn tay sắt ra khế quạt cây đèn nền trên bàn cho lập lòe rồi lướt mình đi vào nội viện.

Huyền Trinh đạo nhân tức giận nói:

- Dù hần là sư phụ của mẹ thì chúng ta cũng băm nát ra như tương...

Đột nhiên Phong Tế Trung la lên một tiếng:

- Ô hay !

Y cầm một khúc đèn cây còn dài chừng bảy, tám phân bằng hai ngón tay trái giơ cao lên.

Trên cây đèn ngọn nến còn dài đến bảy, tám tấc, nhưng đã bị cắt đứt thành sáu bảy đoạn, mỗi đoạn dài chừng một tấc vẫn chồng lên nhau như liền một khối rất chỉnh tề, chứ không rớt xuống.

Nguyên một môn võ công này của Hà Dịch Thủ cũng đủ khiến cho mọi người phải kinh hãi.

Quần hùng Thiên Địa Hội chẳng ai là không biến sắc.

Huyền Trinh rút cây yêu đao đánh soạt một cái, nói :

- Ta hãy giết thẳng cha này để trả thù cho Ngô đại ca. Dù ta có bị mẹ kia đâm chết cũng cam lòng.

Từ Thiên Xuyên cản lại nói :

- Hãy khoan ! Trước hết cần hỏi cho biết rõ đầu đuôi rồi đem cả ba người cùng hạ sát một lúc.

Vì Tiểu Bảo đáp :

- Phải lắm ! Vì bà bà tỷ tỷ kia chỉ sợ sư bá của mẹ. Nếu đem vợ chồng sư bá mẹ giết đi là hết chuyện.

Rồi gã bảo Song Nhi :

- Song Nhi ! Cô hãy vào hậu viện lấy một thùng nước lạnh đem ra đây. Nhưng đừng lấy nước trong lu có chất độc ở cạnh nhà bếp.

Song Nhi vào hậu viện lấy một thùng nước lạnh đem ra

Từ Thiên Xuyên đón lấy rót từ từ lên đầu Quy Chung.

Bỗng nghe hần hắt hơi mấy cái rồi từ từ mở mắt ra. Hần cử động thân thể liền phát giác chân tay bị cột, sau lưng bị điểm huyết. Hần nổi giận hỏi :

- Ai ? Kẻ nào giỡn cợt ta thế này ?

Huyền Trinh khoa đao lên khế đập vào mặt hắn rồi cất tiếng thóa mạ :

- Ông tổ mười tám đời nhà mi giỡn cợt với mi đó.

Đạo nhân lại trở vào thủ cấp Ngô Lục Kỳ hỏi :

- Có phải người hạ sát người này không ?

Quy Chung đáp :

- Chính ta giết y !

Rồi hắn la gọi rồi rít :

- Má má ! Gia gia ! Gia má ở đâu ?

Hắn quay lại ngó thấy song thân điều bị trời gô, bất giác sợ quá khóc oà lên.

Suốt đời hắn ở với song thân, mọi việc đều được như ý, chưa từng bị khuất nhục bao giờ, dĩ nhiên chưa trải qua tình cảnh này.

Hắn ngửa cái mặt đưa ma lên ấp úng hỏi :

- Các ... các người làm gì thế ? Các người đánh không nổi ta ... sao còn cợt ta lại ? Gia gia và má má ta sao cũng bị cợt ?

Từ Thiên Xuyên xoay tay tát vào mặt hắn đánh " bộp " một cái, quát hỏi :

- Có phải người này bị người hạ sát không ? Nói thật mau đi ! Chỉ nửa câu giả trá là ta đâm lòi tròng mắt người đó.

Lão rút lưỡi chỉ mũi đao vào mắt bên phải hắn.

Quy Chung chẳng còn hồn vía nào nữa, vừa ho sù sụ vừa đáp :

- Để ta ... ta nói... người đừng đâm đui mắt ta... Ta đui mắt thì không nhìn thấy ... nhìn thấy ... người cũng đừng khoét tròng mắt ta...

Hắn lại nổi cơn ho sù sụ.

Quần hùng chú ý nhìn Quy Chung thấy hắn thở hồng hộc nói tiếp :

- Bình Tây Vương bảo Hoàng đế Thát Đát tệ hại lắm !... Hắn chiếm đoạt ... giang sơn nhà Đại Minh của chúng ta ... Vương gia yêu cầu ... ta giết Hoàng đế Thát Đát...

Quần hùng ngơ ngác nhìn nhau nghĩ bụng :

- Hắn nói vậy là phải.

Chỉ có Vi Tiểu Bảo không chịu, liền quát mắng :

- Tổ bà nó ! Thằng cha Ngô Tam Quế thì đã ra cái con mẹ gì ?

Quy Chung nói :

- Bình Tây Vương là bá phụ của người ... lão nhân gia ... đã chẳng ra gì thì người ... cũng là đồ tồi, đồ bỏ...

Vi Tiểu Bảo đá Quy Chung một cái, miệng không ngớt thóa mạ :

- Người đừng nói nhăng nói càn. Ngô Tam Quế là một tên đại Hán gian, sao người lại bảo hắn là bá phụ của lão gia ? Hắn là bá phụ người mới đúng.

Quy Chung la lên :

- Lúc này chính người nói thế... Trời ơi ! ... Người nói rồi lại chối cãi. Ta không chịu ta không chịu...

Từ Thiên Xuyên thấy hắn lảng nhảng chẳng ra đầu đuôi gì, liền hỏi :

- Ngô Tam Quế bảo người đi giết Hoàng đế Thát Đát. Nhưng sao người lại hạ sát người này?

Lão vừa hỏi vừa trở vào thủ cấp của Ngô Lục Kỳ.

Quy Chung đáp :

- Lão này là Đề đốc tỉnh Quảng Đông. Bình Tây Vương bảo lão là đại Hán gian, cố ý giữ vững Hoàng đế Thát Đát. Bình Tây vương sắp khởi binh đánh Quảng Đông, nên phải giết hắn trước. Bình Tây vương đã cho ta biết bao nhiêu thuốc bổ trị bệnh ho, lại tặng cả da bạch hổ là vật chí bảo...

Hắn thở lên thở xuống, nói ấp a ấp úng, thật khó nhọc rồi lại nổi cơn ho phải ngừng lại.

Quy Chung hết cơn ho rồi nói tiếp :

- Má má ta cũng bảo : Ai là đại Hán gian cũng phải giết hết... Tên Đê đốc này bản lãnh rất cao cường. Ta ... ta cùng má má hai người hợp lực mới đánh được lão... Các người mau buông ta ra... buông tha cả gia gia và má má ta nữa. Bọn ta còn phải lên Bắc Kinh giết chết Hoàng Đế Thát Đát. Đây là một trường công lao to lớn phi thường.

Vì Tiểu Bảo lại quát mắng :

- Muốn giết Hoàng đế cũng không đến thứ người là con quỷ bệnh hoạn.

Rồi gã bảo quần hùng :

- Các vị ca ca ! Các vị giết chết ba người này đi. Còn bà bà tỷ tỷ để mặc tiểu đệ đến đối phó.

Bỗng nghe ngoài trang mấy chục người lớn tiếng la :

- Con quỷ bệnh hoạn kia ! Ra đây cho mau để chúng ta băm vằm đặng trả thù cho Ngô đại ca.

Thanh âm rất hùng tráng từ phía trước phía sau cho đến bốn mặt trên nóc nhà đều vang dội. Hiển nhiên trang viện đã bị bao vây.

Quần Hùng Thiên Địa Hội nghe người mới đến quát tháo đòi hán tử bệnh hoạn ra để họ băm vằm đặng báo thù cho Ngô Lục Kỳ thì dường như là người đồng hội với mình, bất giác trong bụng mừng thầm.

Tiền Lão Bản hô lớn :

- "Minh phục Thanh phản, mẫu địa phụ thiên". Các vị bằng hữu ngoài ấy ở đâu tới ?

Nguyên khẩu hiệu của Thiên Địa hội gồm tám chữ : " Thiên phụ địa mẫu, phản Thanh phục Minh" . Nhưng trường hợp gặp người chưa biết rõ lai lịch thì trước hết là đọc ngược tám chữ đó lên. Nếu đúng là anh em bản hội tất nhận ra ngay. Đẳng đối phương là người ngoài quyết không hiểu được. Cách hô khẩu hiệu này để giữ cho khỏi tiết lộ cơ quan.

Tiền Lão Bản vừa hô dứt lời thì bảy, tám người ngoài trang và trên nóc nhà liền hô câu :

- " Địa chấn cao cương, nhất phái khê sơn thiên cổ tú "

Quần hùng trong sảnh đường đáp lại :

- " Môn triều đại hải, tam hà hợp thủy vạn niên lưu "

Tiếp theo trên nóc nhà có tiếng người hỏi :

- Huynh đệ ở Đường nào tới đây ?

Tiền Lão Bản đáp :

- Anh em Thanh Mộc Đường nghinh tiếp các vị ca ca. Các vị ở Đường nào vậy ?

Đột nhiên một người từ ngoài chạy vào hỏi :

- Tiểu Bảo ! Người cũng ở đây ư?

Người này thân thể cao mà gầy, thái độ khoan thai. Chính là Trần Cận Nam, Tổng đà chúa trong Thiên Địa Hội.

Vì Tiểu Bảo mừng quýnh, chạy lại lay phục xuống đất, miệng hô:

- Sư phụ ! Sư phụ !

Trần Cận Nam nói :

- Các anh em đều bình yên, chỉ đáng tiếc ...

Ông chợt ngó thấy thủ cấp Ngô Lục Kỳ đặt trên bàn, bất giác nổi đau thương hoà lẫn với sự căm phẫn từ trong lòng nổi lên bùng bùng, liền chạy lại chống hai tay xuống bàn, hai hàng châu lệ đầm đìa.

Từ cửa sảnh đường lục tục tiến vào một lũ, trong đó có Mã Siêu Hưng, hương chủ Gia Hậu Đường ở Quảng Tây, Cổ Chí Trung, hương chủ Xích Hỏa Đường ở Quý Châu.

Quần hùng vừa nhìn thấy Quy Chung, liền tới tấp rút đao khỏi vỏ.

Ngoài ra còn hơn hai chục anh em dưới trướng Hồng Thuận đường, tỉnh Quảng Đông, ai nấy đều căm hận đến cực điểm.

Quy Chung thấy lũ người mới đến hùng hổ như hung thần ác sát, hấn sợ quá chỉ ho được hai tiếng rồi ngất xỉu.

Trần Cận Nam quay lại hỏi :

- Tiểu Bảo ! Các người làm thế nào mà bắt được ba tên ác tặc này ?

Vì Tiểu Bảo liền thuật lại những chuyện đã trải qua, dĩ nhiên gã dẫu nhem vụ bọn Từ Thiên Xuyên bị Quy Chung đùa cợt, và vụ gã mạo xưng Ngô Chí Vinh, vì những vụ đó chẳng tốt đẹp gì.

Gã thuật chuyện xong nói tiếp :

- Ba tên ác tặc này võ công cực kỳ lợi hại ! Bọn đệ tử không ai địch nổi. May nhờ một vị bà bà tử tử tiếp tay mới bắt được chúng. Nhưng bà bà tử tử kia lại bảo lão già này là sư bá của muội, không thuận để bọn đệ tử giết lão đằng rửa hận cho Ngô đại ca.

Trần Cận Nam chau mày hỏi :

- Sao lại bà bà tử tử ?

Vì Tiểu Bảo đáp :

- Tuổi muội đáng bà bà, nhưng dong mạo non choẹt chỉ vào hàng tử tử, nên đệ tử kêu muội bằng bà bà tử tử.

Trần Cận Nam hỏi :

- Hiện giờ muội ở đâu ?

Vì Tiểu Bảo đáp :

- Muội ẩn trong hậu viện, không muốn chạm mặt sư bá.

Gã hỏi tiếp :

- Sư phụ ! Cổ đại ca ! Mã đại ca ! Sao các vị cũng đến cả đây ?

Trần Cận Nam đáp :

- Tên ác tặc này sát hại Ngô đại ca. Bọn ta liền cấp tốc thông tin đi bốn mặt tám phương rượt theo tông tích chúng.

Bây giờ Vì Tiểu Bảo và anh em Thanh Mộc Đường mới tương hội với quần hào.

Bọn mới đến có cả anh em các Đường tại những tỉnh Sơn Đông, Hà Nam, Hồ Bắc, An Huy. Phần lớn vẫn canh gác khắp chỗ ở ngoài trang.

Bọn Cổ Chí Trung, Mã Siêu Hưng đồng thanh khen ngợi :

- Vi huynh đệ lại một phen lập được đại công cho bản hội. Linh hồn Ngô đại ca có khôn thiêng cũng cảm tạ đại đức.

Vi Tiểu Bảo đáp :

- Ngô đại ca hết lòng với tiểu đệ. Nay tiểu đệ có trả thù được cho y cũng chỉ là việc phận sự.

Từ Thiên Xuyên hỏi :

- Khỏi bẩm Tổng đà chúa ! Tên ác tặc này vừa nói là bọn chúng muốn lên Bắc Kinh hành thích Hoàng đế Thát Đạt, lại nhắc tới chuyện phản Thanh phục Minh. Không hiểu nội tình ra sao ?

Vi Tiểu Bảo nói ngay :

- Chẳng có nội tình chi hết. Hẳn sợ bọn ta giết chết mà phải nói quanh. Cứ coi tấm áo bào bằng da bạch hổ của Ngô Tam Quế tặng cho đủ biết hẳn là bạn hữu chó má với họ Ngô, chứ không phải hạng tử tế. Chúng ta chặt đầu hắn để báo thù cho Ngô đại ca là xong.

Bây giờ gã thấy sư phụ và anh em Thiên Địa Hội tụ tập đông đảo ở đây, thân thế rất lớn, nên không sợ bà bà tỷ tỷ can thiệp nữa.

Trần Cận Nam nói :

- Hãy làm cho ba người tỉnh lại để chúng ta hỏi rõ sự tình đã.

Song Nhi xách thùng nước lạnh vào tưới lên người vợ chồng Quy Tân Thụ và Quy Chung.

Quy nhị nương vừa hồi tỉnh liền lớn tiếng thóa mạ :

- Các người hạ độc, đánh thuốc mê, thật là hành vi hèn hạ vô sỉ trên chốn giang hồ.

Quy Tân Thụ không nói nửa lời.

Trần Cận Nam hỏi :

- Cõi thân thù các vị không phải hạng tầm thường. Các vị tên họ là gì ? Sao lại thù oán Ngô Lục Kỳ đại ca của chúng ta và hạ độc thủ sát hại y ?

*** *vietkiem.com* ***